

“Η Θεία Λειτουργία είναι το παράθυρο στον Πνευματικό Ουρανό”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

Εάν θέλεις να δεις και να αγναντέψεις κάποιον υπέροχον τόπον πίσω από ένα βουνό, τι θα κάνεις; Θα ανέβεις σε κάποια κορυφή και από εκεί θα αφήσεις την ματιά σου να απλωθεί εις όλο εκείνο το ωραίο μέρος που επιθυμούσες. Αυτό θα κάνουμε και εμείς. Ήλθαμε εις τον ναόν, εις την εκκλησίαν του Θεού, εις τον τόπον ακριβώς από τον οποίον μπορούμε πολύ καλά να αγναντέψωμε τον ουρανόν, τον χώρον ο οποίος φωτίζεται και ωραίζεται και κατακοσμείται από το ανέσπερον φως της τριλαμπούς θεότητος.

Η εκκλησία, αγαπητοί μου, μέσα εις την οποίαν είμεθα τώρα, η κάθε εκκλησία, είναι ένα εκμαγείον, μία προτύπωσις, ένας τύπος, μία εικόνα, ένα κομμάτι του ουρανού. Όταν είμεθα εις την εκκλησίαν, νοιώθουμε πραγματικά πως είμεθα εις τον ουρανόν. Γιατί υπάρχει ο τόσο μεγάλος τρούλλος επάνω; Για να υψώνη την καρδιά

μας ακριβώς προς τον ουρανόν. Γιατί υπάρχει αυτή η ωραία πύλη που ανοίγει, όταν γίνεται λειτουργία; Για να μας δείχνη πώς ανοίγουν τα ουράνια. Γιατί είναι γεμάτη από σταυρούς; Γιατί εκεί επάνω εικονίζει τον Χριστόν που λειτουργεί; Για να δείχνη ότι, όταν ευρισκώμεθα εδώ, μεταφερόμεθα εις τον ουρανόν. Ζούμε μυστικά αλλά και πραγματικά στιγμές ουράνιες.

Γι' αυτό και ο Γρηγόριος Παλαμάς λέγει ότι η εκκλησία «εφ' υψηλού κείται, αγγελικός τις άλλος ούσα και υπερκόσμιος χώρος»• ένας αγγελικός, ένας υπερκόσμιος χώρος είναι αυτός εντός του οποίου ευρισκώμεθα. Ο ναός, μας λέγει, «εις ουρανόν ανάγει τον άνθρωπον, και... αυτώ παρίστησι τούτον τω επί πάντων Θεώ», μας παίρνει η εκκλησία και μας ανεβάζει και μας παριστά ενώπιον του ιδίου του Θεού. Άραγε το νοιώθουμε; Όταν ερχώμεθα εις την εκκλησίαν, υπάρχουν στην ψυχή μας αισθητήρια που συλλαμβάνουν αυτήν την πραγματικότητα;

Αλλά τι είμαστε εμείς οι άνθρωποι! Ξέρομε όλες τις ράτσες των σκυλιών και των αλόγων, ξέρομε τα είδη των φυτών, τις μάρκες των αυτοκινήτων, των ραδιοφώνων, πολλές φορές όμως δεν ξέρομε εκείνα τα οποία έχουν άμεσον σχέση με την ζωή μας. Γι' αυτό θέλω να προσέξετε σήμερα αυτό που σας λέγω.

Ο,τιδήποτε υπάρχει γύρω μας, τα ατέρμονα βάθη του ωκεανού, τα ύψη των ουρανών, οι χιλιάδες και οι μυριάδες των αστερών, αν καλοσκεφθούμε, θα καταλάβουμε ότι πραγματικά δεν είναι παρά η φτωχογειτονιά της γης μας. Μια μέρα -έχετε δει πώς σωριάζουν τα παλιόσπιτα, όταν θέλουν να υψώσουν πολυκατοικίες;- έτσι θα σωριασθούν όλα όσα υπάρχουν εις το σύμπαν. Δεν θα μείνη τίποτε• θα μείνη μόνον ο πνευματικός ουρανός, όπου υπάρχει ο Χριστός. Εκεί λοιπόν ας προσηλώσωμε το βλέμμα μας.

Ευρισκώμεθα εις την εκκλησίαν. Είναι ο πιο κατάλληλος τόπος για να δούμε τον ουρανόν. Αλλά ποιο είναι το παράθυρο; Πώς θα το ανοίξωμε; Μα είναι τόσο απλό. Παράθυρο είναι η θεία λειτουργία την οποίαν επιτελούμε.

Επειδή όμως πρόκειται να ρίξωμε τα βλέμματά μας σε τόσο πνευματικά πράγματα, ας στρέψωμε την ψυχή μας προς το Άγιον Πνεύμα και ας το παρακαλέσωμε να ρίξη τον προβολέα του στα σκοτάδια της σκέψεώς μας, για να μας φωτίση να νοιώσωμε, να πιστέψωμε, να καταλάβωμε, να κάνωμε κτήμα μας όλα εκείνα που γίνονται και λέγονται και ακούονται κατά την θείαν λειτουργίαν.

Ἦλθατε με τόνον κόπον καί μέσα στο κρύο• στέκεσθε όρθιοι. Δεν πρέπει να πάη χαμένος ο κόπος σας. Γι' αυτό ας παρακαλέσωμε το Πνεύμα του Θεού και δεν θα μείνη ούτε μία σκέψις ακατανόητη μέσα σας. Δεν πρέπει να φύγωμε από εδώ, αν οι καρδιές μας δεν προσκυνήσουν τον Θεόν, αν δεν νοιώσωμε τις ψυχές μας να έχουν ριχθή εις τον ουρανόν και να έχουν δει όλα εκείνα τα οποία γίνονται εις αυτόν.